

35. møde.

Torsdag den 28. april kl. 11.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til statsministeren af Ninn-Hansen m. fl.

(Forespørgsel nr. V. Anmeldt 26/4 77).

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til statsministeren af Ove Jensen:

»Ønsker regeringen at medvirke til ændring af lov om naturfredning, således at fredninger fremover gennemføres ud fra en samfundsmæssig helhedsvurdering, hvorved man på den ene side lægger vægt på de fredningsmæssige hensyn og på den anden side den samfundsmæssige nytte af de arbejdspladser, som vil kunne nedlægges efter den gældende fredningslov (jfr. den aktuelle sag vedrørende nedlæggelse af to dambrug ved Idum Å)?«

(Forespørgsel nr. III. Anmeldt 12/4 77. Fremme af foresp. vedt. 15/4 77).

Forespørgeren (Ove Jensen) (FP):

Den aktuelle årsag til, at denne forespørgsel er stillet, er, at fredningsnævnet for Ringkøbing amts fredningskreds med to stemmer mod én har afsagt kendelse om, at to dambrug ved Idum Å skal ophøre med driften ved udgangen af året 1977.

Det er så vidt mig bekendt første gang, fredningsmyndighederne har brugt deres magt til at lukke en erhvervsvirksomhed, der i øvrigt er lovligt etableret og godkendt af de offentlige myndigheder. Uden at gå i detaljer i denne specielle sag må det konstateres, at det er en farlig udvikling, der her er startet, og den kan

kun standses ved, at man ændrer loven om naturfredning.

De personer, der er valgt eller udpeget til fredningsplanudvalg, naturfredningsrådet, overfredningsnævnet, og hvad der ellers er nedsat af forskellige nævn inden for fredningsområdet, vil, når denne sag bliver kendt, føle det som deres pligt og opgave at finde frem til forskellige virksomheder rundt omkring i landet med det formål at finde en motivering for at få dem lukket, og med den nugældende lov om naturfredning er det ikke muligt at forhindre en sådan udvikling. Det vil naturligvis medføre en forværring af de to største problemer, det danske samfund står overfor, nemlig den store arbejdsløshed og den dårlige økonomi.

Hvis denne sag kommer til at skabe præcedens – og det gør den, hvis loven om naturfredning ikke ændres – vil i tusindvis af arbejdere fremover blive kastet ud i arbejdsløshed med de heraf følgende uheldige konsekvenser af både menneskelig og økonomisk art. De i forvejen slunkne offentlige kasser vil komme til at udbetale store beløb dels i erstatning til indehavere af de virksomheder, der lukkes, dels i arbejdsløshedsunderstøttelse til dem, der bliver arbejdsløse. Samtidig vil valutaintjeningen naturligvis også blive forringet, når eksportvirksomheder lukkes.

Hvis vi havde haft overbeskæftigelse herhjemme, og hvis vi havde haft en 40–50 mia kr. til gode i udlandet og samtidig havde haft nogle millioner kroner i overskud på det indenlandske statsregnskab, var der naturligvis ikke noget til hinder for, at fredningsfolkene kunne få lov til at udfolde deres virkelyst ubegrænset, men det er jo desværre ikke tilfældet, og derfor må regering og folketing se med den største alvor på denne sag.

Fremskridtspartiet har principielt ikke noget imod fredning. Der er gennemført mange fredninger, som er berettigede, men fredninger må ikke medføre, at der nedlægges arbejdspladser, og derfor er spørgsmålet til statsministeren, om regeringen vil være med til at ændre loven om naturfredning, således at fredninger fremover gennemføres ud fra en samfundsmæssig helhedsvurdering, og således at der bliver lagt vægt på både de fredningsmæssige hensyn og den samfundsmæssige nytte af de arbejdspladser, som vil kunne nedlægges efter den nugældende fredningslov.